

Apple Hill Bay – Serie 3

De
Kerstmagie
van
Cranberry
Cove

HOLLY MARTIN

Holly Martin

De kerstmagie van Cranberry Cove

Apple Hill Bay-serie – deel 3

Vertaling Patricia Pos

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020558265
ISBN e-book 9789020558272
ISBN audiobook 9789020558289
NUR 302

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2024 Holly Martin
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Christmas Wishes at Cranberry Cove*, © Holly Martin 2024.
Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Patricia Pos
Omslagontwerp en -belettering Emma Rogers
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

www.hollymartin-author.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

20 december

Orla Kennedy keek met een glimlach om haar lippen om zich heen. Carrie en Antonio hadden voor hun bruiloft een prachtige opgeknapte schuur gehuurd. Hun kleine, eenvoudige trouwerij was alleen voor goede vrienden en familie en ze vond het heerlijk dat ze er onderdeel van mocht zijn. De ruimte was versierd met kerstbomen en hulstslingers met dennenappels en bessen. Op de tafels stonden kerststukjes met witte kaarsen en klimopbladeren en overal hingen witte twinkelende lampjes. Zelfs het buffet had met vleespasteitjes, feestelijke pudding en verschillende soorten scones een winterthema. Over een kleine week was het kerst en deze dag was perfect om alvast in de sfeer te komen.

Carrie zag er stapelverliefd en dolgelukkig uit en Orla vond het geweldig dat ze na jarenlang alleen te zijn geweest eindelijk haar grote liefde had gevonden.

Orla zat aan een tafel met haar beste vrienden: Carries dochter Fern, haar man Fletcher en hun dochter Ocean, de hoogzwangere Roo, die getrouwd was met Carries zoon Theo, en Ettie, die haar man Tom had meegenomen. Hun twee kinderen logeerden bij hun opa en oma, dus

had Ettie meer gedronken dan gewoonlijk om van haar vrije weekend te genieten.

En dan was Carries andere zoon Shay er nog. Haar beste jeugdvriend en de liefde van haar leven. Ze vond het belachelijk van zichzelf dat ze al sinds haar veertiende verliefd op hem was, want hij had duidelijk geen interesse in haar. Jarenlang had ze hem niet over haar gevoelens verteld. Ooit had ze gedacht dat die misschien wel wederzijds waren, maar die tijd was voorbij. Wat ze ook probeerde, haar romantische gevoelens leken echter niet te slijten. Allebei hadden ze relaties met andere mensen gehad, maar toch had Orla hem nooit kunnen loslaten. Het leek haar beter om beste vrienden te zijn dan om helemaal geen contact meer met hem te hebben. Dat laatste had ze namelijk al eens geprobeerd en dat was haar allesbehalve goed bevallen.

Shay zag er vanavond in zijn pak en rode stropdas fantastisch uit. Hij was een lange, breedgeschouderde man en was dan ook erg sterk en gespierd. Hij had zachte, grijze ogen en een mooie glimlach die lang niet iedereen te zien kreeg.

Iedereen stond op om te gaan dansen en toen de tafel zo goed als verlaten was, wist ze dat Shay haar elk moment ten dans kon vragen. Steeds als ze samen op een feest waren, kwam er een moment waarop ze met hem over de dansvloer zwierde. Eigenlijk kon ze zijn aanbod beter afwijzen. Dan hoefde ze zichzelf immers niet te kwellen door in zijn armen te liggen terwijl ze wist dat hij nooit de hare zou zijn. Dat kon ze echter niet over haar hart verkrijgen. Die paar minuten waren

altijd heerlijk en dus wilde ze hun dans niet missen. Als haar hart voor de zoveelste keer een deuk zou oplopen, nam ze dat dan ook graag voor lief.

Ettie kneep toen ze voorbijliep kort in haar hand. ‘Sorry dat we je in de steek laten, maar een fantastische man vraagt je ongetwijfeld snel genoeg ten dans.’

Ettie knipoogde en met een glimlach liep ze samen met Tom naar de dansvloer.

Orla zou het misschien gênant moeten vinden dat iedereen wist dat ze altijd met Shay danste, maar ze was de praatjes inmiddels wel gewend. Al hun familie en vrienden maakten continu opmerkingen over hen. Zowel op hun werk als daarbuiten brachten ze zoveel tijd met elkaar door dat iedereen hen continu aan elkaar probeerde te koppelen. Maar dan zei Shay altijd dat ze gewoon vrienden waren en dus deed zij hetzelfde.

Zoals voorspeld stond hij op en liep hij naar haar toe, waarna hij haar zijn hand aanbood. ‘Wil je met me dansen?’

‘Natuurlijk.’

Ze pakte zijn hand en hij leidde haar naar de dansvloer. Het leek hem niks uit te maken dat iedereen naar hen keek. Ze legde haar ene hand op zijn schouder en de andere in die van hem. Toen hij zijn vrije arm om haar middel sloeg en zijn hand heel even haar naakte huid streelde, ademde ze scherp in. Misschien had ze deze jurk wel precies hierom uitgekozen. Hij liet zijn vingertoppen over haar ruggengraat glijden, waardoor haar hart meteen sneller begon te kloppen. Ze keek hem aan en dacht kort een diep verlangen in zijn ogen te zien, maar

dat kon natuurlijk helemaal niet. Waarschijnlijk zag ze gewoon wat ze wilde zien.

Ze liet haar ogen dichtvallen en legde haar hoofd tegen zijn borst. Heel even genoot ze simpelweg van het gevoel van zijn armen om haar heen en deed ze alsof dit allemaal echt was.

‘Je ziet er vanavond prachtig uit, Orla,’ zei Shay zacht. Ze begonnen samen over de dansvloer te bewegen.

Ze tilde haar kin op en keek hem aan. ‘Dank je. Jij ziet er in een pak ook altijd fantastisch uit. Als ik het voor het zeggen had, zou ik je als manager van het Little Beach Hut Hotel elke dag een pak laten dragen.’

‘Gelukkig heb jij het niet voor het zeggen en mag ik als manager dragen wat ik wil. Meestal is dat mijn dagelijkse kloffie, maar als je er echt zo blij van wordt, kan ik best wat vaker een pak aantrekken.’

Ze glimlachte. Het liefst zou ze op haar tenen gaan staan om hem te kussen, en dat had niks te maken met het glas glühwein dat ze gedronken had. ‘Wat je ook aan hebt, je maakt me sowieso blij.’

Hij keek haar aan en ze vroeg zich af of ze misschien te veel had gezegd.

‘Ik bedoel gewoon dat ik ontzettend blij ben dat je nog steeds onderdeel van mijn leven bent. We zijn nu al zo lang vrienden. Ik weet dat we dat ook een tijdje niet waren, maar ik ben heel blij dat je me mijn tienerfouten uiteindelijk hebt vergeven.’

‘Ik hield van het meisje dat je was toen ik je net leerde kennen, en ik hou ook van de vrouw die je nu bent.’

Haar hart sloeg een slag over en begon vervolgens zo

hard te bonzen dat ze het tot in haar keel kon voelen. Ze keek hem aan en probeerde aan zijn gezicht te zien wat hij bedoelde. 'Bedoel je dat je op een vriendschappelijke manier van me houdt?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Je mag mijn woorden interpreteren zoals je wilt.'

Ze fronste verward. 'Wat betekent dat?'

Hij zuchtte. 'Misschien komt het doordat we op de bruiloft zijn van twee mensen die zoveel van elkaar houden dat ze de rest van hun leven met elkaar willen doorbrengen, maar... ik vind het zo jammer dat ik zelf nooit zo'n grote liefde heb gevonden. Of eigenlijk vind ik het jammer dat ik nooit dapper genoeg ben geweest om die na te jagen. Orla, ik—'

Op dat moment dansten Roo en Theo naar hen toe. 'Hé,' zei Roo. 'Zullen we van danspartner ruilen?'

Orla keek Roo verrast aan en vond het eerlijk gezegd nogal frustrerend dat ze precies dit moment had gekozen om hen aan te spreken. Ze was erg gek op haar vriendin, maar haar timing kon bijna niet slechter zijn.

Shay zag er al net zo gefrustreerd uit als zij, maar knikte beleefd en een moment later wisselden ze van danspartner. Roo danste nu met Shay en Orla met Theo.

'Sorry dat we jullie stoorden,' zei Theo.

'Geeft niks,' zei Orla. Het gaf natuurlijk wel degelijk, maar misschien was het wel beter zo. Shays woorden hadden haar voor de zoveelste keer hoop gegeven en dat was ongetwijfeld geen goed idee.

'We wilden jullie vertellen dat jij en Shay allebei erg belangrijk voor ons zijn, en dat we jullie dan ook willen

vragen de peetouders van onze zoon te worden. Samen met Fern en Fletcher natuurlijk.'

Orla was haar frustratie meteen vergeten. 'O wauw, natuurlijk wil ik dat! Wat een eer dat jullie me dat vragen! Ontzettend bedankt.'

'Nee, jij bedankt. Onze zoon wordt binnen een paar weken geboren en daar komt zoveel bij kijken. Het leek ons goed om dit alvast te regelen, voor het geval er iets met ons gebeurt.'

'Ik ben ontroerd dat je het me vraagt. Kijken jullie er al naar uit om ouders te worden?'

'We zijn eigenlijk vooral bloednerveus. We willen gewoon zo graag alles goed voor hem doen.'

'Dat zal jullie ongetwijfeld lukken. Hij heeft twee ouders die ontzettend veel van elkaar houden, en die liefde delen jullie vast ook met hem. Wat kan hij nog meer willen?'

Theo knikte. 'Sinds Roo mijn leven weer is binnengestapt, voelt het alsof alles klopt. Het voelt zo goed om een kind met haar te krijgen en een toekomst met haar op te bouwen. Ergens maak ik me wel een beetje zorgen over mijn kwaliteiten als ouder, want zelf heb ik natuurlijk een vreselijke jeugd gehad. Maar ik hou al zoveel van onze zoon, en dat terwijl hij nog niet eens is geboren. Ik weet zeker dat ik er alles aan zal doen om te zorgen dat hij geliefd is en goed verzorgd wordt.'

'Jullie zoon heeft zoveel geluk om jullie als zijn ouders te hebben. En je hoeft je echt geen zorgen te maken over je kwaliteiten als ouder. Je bent een van de meest gulle en onbaatzuchtige mensen die ik ken. Je hebt een baan

als directeur van een miljoenenbedrijf opgegeven om een opvang voor wilde dieren te runnen. Als je dat voor dieren overhebt, kan ik me amper voorstellen hoeveel liefde je je zoon zult geven.'

Theo glimlachte. 'Dank je.'

Ze lachte terug en keek toen naar Shay, die een stukje verderop met Roo kletste. Het voelde voor haar ook kloppend om met Shay samen te zijn. De klik die ze met hem had, deelde ze met niemand anders – zelfs niet met Fern, Roo of Ettie. Door haar werk als eigenaresse van Seahorses, het café dat onderdeel was van het Little Beach Hut Hotel, zag ze hem elke dag. Hij was de manager van het hotel en dus kwam hij vaak langs voor het ontbijt of de lunch. Ze wist echter dat hij het niet alleen deed omdat het café zo dicht bij zijn werk lag, maar ook omdat hij het fijn vond om tijd met haar door te brengen.

Door hun hechte band dachten veel mensen dat ze al lang samen waren en degenen die wisten dat dat niet zo was, vroegen hun vaak waarom niet. Het was blijkbaar overduidelijk dat ze stapelverliefd op elkaar waren. Zelf wist ze echter dat Shay geen diepere gevoelens voor haar koesterde. Hij hield misschien op een vriendschappelijke manier van haar, maar voelde zich verder niet tot haar aangetrokken. Bij hem misten de passie en de vlinders die nu al jaren door haar lichaam raasden. Dat had hij haar zelf verteld.

Al zou dat sindsdien natuurlijk best veranderd kunnen zijn.

'Weet je, toen Roo net terug was in Apple Hill Bay, belde ik Shay om hem te vragen wat ik moest doen,' zei

Theo, waarmee hij haar aandacht weer opeiste. ‘Hij zei dat ik Roo al veel eerder had moeten vertellen wat ik voor haar voelde, toen we nog tieners waren. Voor haar vertrek heb ik haar nooit verteld dat ik van haar hield, waar ik nog steeds ontzettend veel spijt van heb. En toen ze terugkwam, leek het me niet nodig om het haar alsnog te vertellen omdat mijn verliefdheid inmiddels zo lang geleden was. Waarom zou ik onze nieuwe vriendschap onnodig ongemakkelijk maken, alleen omdat ik in het verleden gevoelens voor haar had? Maar Shay zei dat we met een schone lei moesten beginnen en dat de enige manier om dat te doen was door haar de waarheid te vertellen. Ik ben zo blij dat ik naar hem heb geluisterd, want zij bleek destijds precies hetzelfde voor mij te hebben gevoeld. Soms moet je dus gewoon dapper zijn en een risico durven nemen.’

‘Het nemen van een risico kan alleen ook alles tussen twee mensen verzieken.’

Theo zuchtte. ‘Shay heeft een erg ingewikkeld verleden. En hij doet soms ontzettend stomme dingen. Of nou ja, dat deed hij vroeger. Gelukkig is hij daar inmiddels redelijk overheen gegroeid... voor een groot deel, tenminste.’

Orla werd meteen vuurrood. ‘Heeft hij je soms verteld wat er dat weekend is gebeurd?’

Theo liet een korte stilte vallen, want hij beseftte dat hij misschien wel iets verkeerd had gezegd. Toen beantwoordde hij haar vraag alsnog. ‘Ja, maar nog niet zo lang geleden. Ik weet het zelfs nog maar een paar weken. Natuurlijk heb ik er niemand anders over verteld, zelfs

Roo niet. En je hoeft je echt niet te schamen. Wat je deed was ontzettend dapper, en ik vind het vreselijk dat het op zo'n vervelende manier is afgelopen.'

Ze schudde haar hoofd. 'Wat gedaan is, is gedaan. Ik wil er eigenlijk liever niet meer over praten.'

'Misschien zou je dat juist wel moeten doen. Maar dan met Shay in plaats van met mij.'

'Waarom zou ik in vredesnaam slapende honden wakker maken?'

Theo zuchtte en de laatste noten van het nummer waarop ze dansten galmden door de ruimte.

'Bedankt voor de dans,' zei Orla, waarna ze uit zijn armen stapte.

'Sorry, ik had me er niet mee moeten bemoeien.'

Ze knikte, maar vond het nog steeds niet fijn dat Shay zijn broer na al die jaren alsnog had verteld wat er was gebeurd. Waarom was hij er überhaupt over begonnen?

'Het is hier nogal warm, dus ik ga iets te drinken halen.' Ze knikte Theo nog eens toe en liep toen naar de bar.

Ze bestelde een glas wijn en nam een slokje, waarna ze haar blik door de ruimte liet glijden. Wat had ze eraan om weer over dat weekend met Shay te beginnen? Na twaalf jaar wilde ze juist dolgraag vergeten dat het ooit had plaatsgevonden.

Roo kwam naar haar toe. 'Theo zegt dat hij denkt dat hij je misschien wel overstuur heeft gemaakt. Is dat zo?'

Ze had Roo of wie dan ook nooit verteld wat er dat weekend was gebeurd. Daarvoor had ze zich veel te vernederd gevoeld, en dus kon ze er nu ook moeilijk over praten. 'Nee hoor. Ik voel me prima.' Ze besloot

over iets anders te beginnen. 'Bedankt dat je me gevraagd hebt een van de peetouders van jullie zoon te worden. Ik vind het echt een enorme eer.'

'Natuurlijk. We zijn allemaal hartstikke gek op je. En we willen gewoon dat je gelukkig bent,' zei Roo, waarbij ze haar diep in de ogen keek.

'Dat ben ik ook. Ik woon op een van de mooiste plekken ter wereld, ik vind het heerlijk om Seahorses te runnen en ik heb fantastische vrienden. Meer heb ik echt niet nodig.'

Ze negeerde het feit dat haar hart iets heel anders beweerde.

'Dat was een geweldig feest,' zei Orla terwijl ze uit het portierraam keek. Ze zat in de auto bij Shay, die haar naar huis zou brengen. Het sneeuwde flink en langs de weg bleven de witte vlokken in het gras liggen. Waarschijnlijk lag er morgenochtend een dik pak sneeuw, wat de reis naar hun werk nog niet makkelijk zou maken. Ze hoopte dat het minimaal een week zou blijven liggen zodat ze voor het eerst in jaren een witte kerst zouden hebben. Het sneeuwde aan de kust zo zelden dat dit erg bijzonder voelde.

Ze keek naar Shay, die over de lange kustweg naar haar huis reed. Ze had later nog een keer met hem gedanst, maar hij had niks meer aan zijn eerdere verhaal toegevoegd en zij had hem niet gevraagd wat hij had willen zeggen. Uit angst dat ze hem verkeerd begrepen

Orla heeft maar één kerstwens, maar of die in vervulling gaat zoals ze hoopt?

Al vanaf het moment dat ze Shay voor het eerst ontmoette, voelde Orla een speciale band met hem. In de jaren die sindsdien zijn verstreken, waarin ze samen opgroeiden en hun dromen deelden op het afgelegen strandje van Cranberry Cove, heeft Shay haar hart gestolen. Orla weet echter dat haar liefde niet wederzijds is en houdt haar gevoelens verborgen.

Maar wat als ze niet de hele waarheid over Shay kent? Wat als hij goede redenen heeft om zijn hart af te schermen?

Deze kerst worden hun levens flink opgeschud en moeten Orla en Shay hun gevoelens onder ogen komen, voor het te laat is. Want de angst om de belangrijkste persoon in je leven te verliezen, dwingt je om te luisteren naar je hart ...

Holly Martin is de succesvolle Britse auteur van heerlijke feelgoodromans, waaronder de Jewel Island- en Hope Island-series. Ze woont in een kleine cottage aan zee. Met *De kerstmagie van Cranberry Cove* sluit ze de Apple Hill Bay-serie feestelijk af.

Lees ook in
deze serie:

ISBN 978 90 2055 826 5 NUR 302

9 789020 558265 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K